

KARYS

Eina syki i savaitę.

Kaina: 3 mėn. 10 auks.,
6 mėn. 20 auks., 12 mėn.
35 auks. Atskiri numeriai
80 skatlkų.

Adresas: Krašto Apsau-
gos Ministerija. „Kario“
Redakcija.

Nr. 41 (73)

Kaunas, 1920 m. spalio mėn. 18 dieną.

II metai.

Pranešame, kad visiems „Kariškių Žodžio“ prenumeratoriams bus siuntinėjamas tomis pat sąlygomis „Karys“.

Administracija.

Kaip yra ir kaip bus.

Lenkų kariuomenė užėmė Vilnių, o Varšuvos valdžia, kaip tas Pilotas Kristų pasmerkęs, mazgojasi veidmainingai rankas ir sakosi Europai: „Tai ne aš, tai ponas generolas Zeligovskis su dviem savo divizijom savo atsakomybe paėmė Vilnių“. Gal dar lenkų valdžia pasisakys nepažįstanti, savo akimis nemačiusi pono generolo Zeligovskio, — tai būtų lenkiškail..

Paziūrėkime, kas jie yra, ko jie verti ir ką jie gali. Vilnių užėmė lenkų kariuomenės dalys. Kas tose dalyse tarnauja? Tarnauja tie, kurie priversti melagingai vadinti save Lietuvos piliečiais, nes visi kareiviai nuo varšuvos, iš Galicijos, Poznaniaus paeina ir kaip vagys, plėšikai eina grobti mūsų žemės. Tai kas tie yra, kurie atsivedė dabar tas gaujas į mūsų Vilnių? Tai yra išgamos dvarponiai, kirminai Lietuvos duona išmaitinti. Jie ten vadų vietas užima. O kuo jie moka toms svetimoms atsivestoms gaujoms? Lietuvos turtu jie moka.

Taigi žinome, kas jie yra... Ką jie sako? Jie sakosi esą „Lietuvos vidurio valdžia“, jie sakosi esą vietinių gyventojų gynėjai, visi iš čia kilę, jie sakosi sušauksią seimą ir nusprėsia Lietuvos sostinės likimą. Aiškus dalykas, koks bus tas jų sušauktašis seimas ir ką jie nuspręs — prijungs Vilnių Varšuvai.

Paziūrėkime, ką jie pajėgia? Ne taip daug, kiek iš sykio galėjo kam pasirodyti. Užimt jie tai užėmė Vilnių, delto kad per tą vieną spragą, kurią jie buvo pasilikę būk bolševikams vyti, virste suvirto ant Vilniaus. Dabar gi lenkų valdžia, santarvės bijodama, išstūmus tas savo divizijas nebegali jiems padėti ir globoti, taigi ta visa pono generolo Zeligovskio armija greitu laiku atsidurs be ginklų, be maisto, lyg į maišą įkišta. Jų kareiviai nuvargę ir del svetimų dievų nekariaus. O nuvargintas ir nuplėštas kraštas, nenorės jų maitinti ir sukils prieš juos.

Matėme mes jau vieną panašią istoriją, juk dar metai nesukako nuo Radviliškio kadrilio. Padėjimas buvo tada kaip ir dabar, tik už Bermonto nugaros stovėjo daug galingesni vokiečiai, o visdelto neišgelbėjo. Atsiminkime tik, kas darėsi, kada pusę Lietuvos buvo bermontninkai apžioję, o mūsų kariuomenė ir visi valdininkai sėdėjo trečias mėnuo be algų. Kiek tada buvo šiaudadušių, kaip gėso paskutinoji viltis, taip juodujų varnų balsais krankė visi neprašyti pra-

našai — rodėsi, kad mirtis stovi čia pat. Tai buvo ne mirtis, tik šmėkla. Ir dabar atsistojo nauja šmėkla, ji skaudū, bet ne mirtina.

Priešingai, po to smūgio sujudo mūsų kraujas, atsigavo mintis. Lietuvis visados taikus, visados nuolaidus, visados del šventos ramybės pasiryžęs kentėti, bet jau išsisėmė kantrybė, jau atėjo ir lietuvių nuolaidumui gana. Gema viltis, kad naujas tvirtas gyvenimas mus laukia. Kodėl?

Gi štai į Lietuvos Gynimo Komitetą plaukte plaukia aukos, kasdien šimtais didėja šaulių būriai, kas tik gali be nuostolio kraštui pamesti savo tarnybą—imasi ginklo, kuriasi „Geležinio vilko“ būriai, savanorių kariuomenė, gimnazijų mokiniai meta mokslą ir eina į frontą; — tai tautos pasiryžimas iš paskutiniųjų ginti savo laisvę, savo kraštą, savo garbę. Moterų Komitetas ūmu laiku surinko didelių aukų ir pasiėmė į savo ypatingą globą sužeistuosius. Kodėl taip darosi? Todėl, kad jau pritrukome kantrybės. Todėl, kad jeigu mes norime gyventi, tai reikia parodyti ne žodžiais, bet darbais. Matant tą visuomenės pasiryžimą, tą užsidegimą, gema tvirčiausias įsitikinimas: M e s l a i m ė s i m.

Taip turi būti, taip bus. Daug vargo prisėjo pakelti per tą paskutinį mėnesį ir daug dar prisėis, bet, be kruvino vargo, negali būti pergalejimo, negali būti laimėjimo. O mums liepia laimėti tas išlietas mūsų brolių kraujas, mums liepia laimėti mūsų šventą teisę gyventi laisvoj Lietuvoj!

Taip turi būti—ir taip bus.

Č.

Paskutiniai įvykiai mūsų santykiuose su lenkais.

(Nuo rugsėjo 15 d.).

Š. m. rugsėjo m. 15 d. Kalvarijoj*) suvažiavo mūsų ir lenkų delegatai, turėdami tikslo taikiu būdu išrišti ginčus sienos klausime. Iš lenkų pusės, kaip ir į Kauną, pirmininku vėl atvyko pulkininkas Mackevičius (Suvalkų šalies Punsko dvarininkas). Pirmiausia lenkai prikišė mums veidmainingumą, kurį jie matė tame, kad mūsų kariuomenės dalys rugsėjo mėn. 13 d. užėmė Seinus. Į tą jų prikaišiojimą mūsų delegacijos pirmininkas, generolas-leitenantas Kattche, atsakė sekančiu pareiškimu:

1-a) Visų lietuvių ir lenkų armijų susidūrimų iniciatyva visados išėidavo iš lenkų pusės. Taip tasai buvo pracityje, taip ir dabar. Visi atsitikusieji šio rugsėjo mėnesyje ir didžiausio pasigailėjimo verti atsitikimai, yra savo esmėje ne kas kita, kaip tiesioginė ir neišvengiama pasekmė to užpuolimo, kuriuo lenkai

*) Panašus pasitarimas buvo kiek anksčiau Kaune.

Lietuvos TSR
VALSTYBINĖ
BIBLIOTEKA

P32-588

armija šių metų rugpjūčio 30 d. atsakė į mūsų valdžios to paties rugpjūčio 27 dienos taikingą notą.

2-a) Šio rugsėjo 11 d. apie 13 val. lenkų dalys užpuolė mūsų uztvorą ties Smolany. Pas mus vienas mirtinai sužeistas. Rugsėjo 12 d. rytą lenkų kariuomenė, artilerijos padedama, trijų valandų bėgyje, tu pačių Smolianų rajone, puolė mūsų kariuomenės dalis. Ir tik ačiū laimingam likimui mūsų kariuomenė neturėjo nuostolių. Užtat nukentėjo vietos gyventojai.

3-ia) Kaipgi turėjo reaguoti į tuos visus išsišokimus lietuvių armija? Nejaugi jina turėjo pasitenkinti pasyviu apsigynimu ir kantriai laukti tolimesnių pasikėsinių ant mūsų kariuomenės užimamų vietų. Į lenkų kariuomenės pasikartojančius puolimus jina neišvengiamai turėjo atsakyti kontrpuolimu. Tik tai tokiu neišvengiamu kontrpuolimu (ir nieku kitu) yra mūsų ofensyva, pradėta šio rugsėjo 13 dienos rytą. Savaiame suprantama, jog ji buvo daroma taja kryptimi, kuri mums išrodė užvis naudingiausia ir patogiausia.

4-a) Kas dėl mūsų valdžios pasiūlymo iki šio rugsėjo 13 d. 12 val. sustabdyti kovos veiksmus, tai jį jokia būdu negalima suprasti kitaip, kaip privalomą vykinti tik tai tada, kada ir iš lenkų pusės matytųsi tasai kovos veiksmų sustabdymas. Nes kovos veiksmų sustabdymas iš vienos pusės be tvirto įsitikinimo, jog tuo pačiu laiku ir toksai pat sustabdymas įvyks ir iš kitos pusės, būtų lygus ginklų sudėjimui ir kapituliacijai. Tuo tarpu lietuvių karo vadovybė, nežiūrind į visus savo nuoširdžius norus, negalėjo įsidėmėti jokių žymių, kad lenkų karo vadovybė būtų sutikusi ant pasiūlyto kovos veiksmų sustabdymo. Dėl to mes ir negalėjome savo ofensyvą sustabdyti, nepasiekę kiekvienos tokios ofensyvąs minimalio tikslo, tai yra nepriėję prie artimiausios, patogios sustojimui pozicijos. Tik rugsėjo 14 d. 5 val. 30 m. Kalvarijon atvyko lenkų parlamentarai su pavėlintu lenkų karo vadovybės pranešimu apie sutikimą sustabdyti kovos veiksmus. Vienok jau anksčiau fronte savaimi viskas nusisėdino.

Iš viso išdėstyto privalo susidaryti tvirtas įsitikinimas, jog lietuvių armija, kaip visados, taip ir šiame atvejuje, išpildė priimtus pasizadėjimus.

Į šį atsakymą lenkai nieko rimto pareikšti negalėjo ir tik pasakė, kad tai jų teritorija ir dėl to jie gali daryti joje, ką nori. Kalvarijos konferencijoje lenkai nenorėdami taikiu būdu be kraujo praliejimo išrišti ginčą, pastatė tokių reikalavimų, kurių mes jokia būdu nežemindami Lietuvos vardo, priimti negalėjome. Rugsėjo 18 d. lenkų delegacija išvyko atgal, ir iš pasitarimų gerų vaisių nesusilaukta. Mes, lenkams išvažiavus, pradėjome rengtis prie jų užpuolimo, nes aišku buvo, kad lenkai pertraukdami Kalvarijos derybas, norėjo ne ko kito, kaip tik pralieti kraują tų, kuriuos jie viešai „broliais“ vadinti mėgsta. Rugsėjo 19 d. praėjo fronte ramiai, bet jau 20 ir 21 d. d. lenkai intensyviai darė sustiprintas žvalgybas visu Suvalkų frontu, o ypač ties Danilovičiais, Gibais ir palei Morychos upę. O rugsėjo 22 d. apie 11 val. didelėmis pajėgomis keliuose vietose jau pradėjo atakuoti mūsų pozicijas. Apie 12 val. paaiškėjo, kad vyriausios jų jėgos atakuoja Gibus ir Budviečius. Mūsų priešakinės pajėgos po atkaklios kovos, nemažai lenkų užpuolikų priguldžiusiuos, priverstos buvo, daug gausingesniui priešui stumiant, pasitraukti. Dėlei to ties Gibais pasidarė spraga, kurion lenkų atakuojančios pajėgos įsiveržė ir užėjo į užpakalį tų mūsų dalių, kurios laikė pozicijas ežerų linijoje į vakarus nuo Seinų. Tai buvo šiam mūsų frontui didelis smūgis. Bet iš kitos pusės, mes dar kartą įsitikinome, kad geruoju taikiu būdu su lenkais nieko nepešime. Nes lenkų noras buvo ir yra mus pavergti, padaryti savo baudžiauninkais, išplėsti mums mūsų

kalbą, lietuvių tautą sunaikinti. Bet tai jiems nepasiseks!

Reikia pažymėti, kad šioje kovoje (o čia buvo pirmutinė kova su lenkais didesniame maštabe) šalia vyrų, parodžiusių, kaip Lietuvos pilietis moka ginti savo teises ir tėviškę, atsirado niekšų, baikščių vergų, kurie savo begėdišku pasielgimu pražudė nemažai mūsų drąsuolių. Težino tie niekšai, kad juos Tėvynė jau prakeikė!

Rugsėjo 23 d. lenkai dielėmis jėgomis persikėlė ties Druskinikais per Nemuną ir nuėjo iš šiaurės Gardino link. Pakelyje įvyko nežymių susirėmimų su mūsų mažomis dalimis, buvusiomis ties Druskinikais, Noča ir Goža. Rusams iš Gardino pasitraukus, lenkai vėl atsigrėžė prieš mus ir pradėjo kesintis ant Varėnos stoties, norėdami perkirsti mums geležinkelio susisiekimą su Suvalkija.

Mūsų valdžia, vis norėdama taikiu būdu užbaigti šį konfliktą su lenkais, rugsėjo 29 d. vėl pasiuntė savo delegatus į Suvalkus. Lenkai sutiko derėtis, bet sustabdyti ginklus nesutiko. Mat koks jų nuoširdumas ir koks jų valios gerumas! Paskui, kada mūsų šiek tiek griežtai prieš tai užprotestavo, lenkai sutiko sustabdyti ginklus, bet ne visu frontu, o tik į vakarus nuo Nemuno, norėdami, matyt, tuo palikti sau galimybę išplėsti mums mūsų širdį, Vilnių (vėliau taip ir padarė). Derybos Suvalkuose tęsėsi gana ilgai. Besiderant, spalio 3 d. užėmė Varėna. Suvalkuose mūsų delegacija, visokėriopu būdu eidama prie taikos, darė daug nusileidimų ir tokių nusileidimų, kad atvažiavus į Suvalkus Tautų Sąjungos Kontrolės Komisijai, lenkams nebuvo prie ko oficialiai prikibti ir derybas nutraukti. Prisėjo padaryti su mumis nors šiek tiek taiką. Ir sutartis Suvalkuose ištikro spalio 7 d. buvo pasirašyta. Bet apie Vilnių ir apie Lietuvą lenkai svajoti neperstojo. Ir neturėdami oficialiai prie ko prikibti, kad toliau pulti mūsų šalį, lenkai išskyrė iš savo kariuomenės kelias divizijas su generolu Zeligovskiu, kurios šio spalio mėn. 9 d. po atkaklių kovų su mūsų dalimis ties Stasilais, Jašūnais ir Pagiriais (visi tie punktai ant geležkelio Vilnius - Lyda), užėmė mūsų būstinę Vilnių. Šis judosiškas darbas yra padarytas padedant Lietuvos lenkams dvarininkams, savo laiku lenkų kariuomenėn.

Bet Lietuvos kariuomenė, nuo 1918 metų nepaliaujamai kariaudama su visokiais grobikais, sutriuškins tam Zeligovskio žalčiui galvą.

Urbšys.

Geriausias kareivis yra tas, kurs kovos lauke pamiršta visa, — o atsimena tik savo pareigą.

Kas priešas?

Šiandien ne tik tas yra mūsų tautos, mūsų krašto priešas, kas tarnauja lenkų kariuomenėje, kuri užpuolė mūsų šalį, bet priešas yra kiekvienas, kas neprisideda prie Lietuvos ginimo—ginklu, turtu, darbu ir žodžiu.

Priešas yra kiekvienas, kas gesina viltį laimėti, platina nusiminimą.

Priešas yra kiekvienas, kas bailiai skaito nuostolius ir žiūri, kur pasislėpti.

Ar nori būti savo gimtosios žemės, savo brolių priešas? Ne! Todel nenusimink, būk dvasioj galingas, ir kovos nebijok, nes tik tokie žmonės telaimėja!

Mes dar pasijuoksime.

Vedasi mūsų kareivis suimtą lenkų kareivį. Šis jam sako:

— Kad aš ir nelaisvėj, bet mes Vilnių paėmėm, — ir ėmė linksmai šypsotis. Lietuvis patylėjo, pažiūrėjo ir palengva atsakė. — Neryk karštą — gerklę išpliksi. O dar patylėjęs pridūrė:

— Skaniausiai tas juokiasi, kas paskutinis juokiasi, taigi tu, lenkiūkšti, palauk dar juoktis: tada re-gėsme, kaip dugną dėsmė.—Ir nutilo. Nutilo ir lenkiukas, ir ėjo nosį pakabinęs, labai jau, matomai, jam neramu dėl to dugno pasidarė.

SAVANORIO DAINELĖ.

Laisva valia, tvirta galia traukiu į karūžę... Koki laimė, koki laimė! — net giraitė užia!	Akj veria, širdj kelia į karūžę jojul Oi, neverkiu, sesei merkiu: palydėk, gulbele!.. Liki sveika iki laiko, mano lelijėle!
Kaunas šaukia, Vilnius laukia, o aš neveluoju... Laisva valia, tvirta galia pakariauti jojul Motė laimin, sesė baimin, o aš tik dainuoju...	Laisvę gynes, priešą mynes, aš narsesnis būsiu... Skirs Dievulis — dings Jonulis. — Už tėvyne žūsiu!..

8-X-20.

Bronius Rimša.

Vilniuje.

Mūsų kariuomenė iš Vilnius pasitraukė ramiai. Vietos gyventojų dauguma išblyškę neramiai dairės, lyg klausdami: Pasakykit nors,—kas mūsų laukia?—Buvo daug baimės jų akyse, nes žino: gero nesulauksią.

Tik lenkų endekų dalis linksmai gatvėse švaistėsi. Mūsų kariuomenei Vilnių apleidžiant, gatvėse buvo pastebėti asmens su baltais ant rankovių raiščiais; ant raiščių buvo kokie tai antspaudai. Jie buvo ginkluoti šautuvais ir revolveriais, kurių mūsiškiai nesuspėjo atimti.

Tie asmens kur tik galėjo, apšaudė mūsiškius. Buvo ir tokių atsitikimų:

Bėga, skuba mūsų kareivis. Jį sutikęs gimnazistas, ištraukęs iš kišenės revolverį, šauna. Tas vis mums pamoka ir žinosime, kaip tokius lenkelius glostyti.

Liutnės Komedija*).

Jįojus lenkų raiteliams į Vilnių, vieną oficerių akivaizdoje minios ir francūzų misijos sutikęs mažas vaikas šaukdamas:

— Tatusiu! —

Oficerius, nulipęs nuo arklio, tą vaiką pasodinęs į savo vietą ir visai naiviai taręs:

— Miela kariauti ir kraują lieti už miestą, kur yra sava šeimyna.

Pasirodė, kad ta komedija buvo tyčia padaryta.

Ne vienas tą visą mačiusių juokėsi:

* „Liutnia“ lenkų teatro vardas.

—Tai „Liutnės Komedija“.—

Žingeidus kai-kurių lenkų oficerių aiškinimas, kodėl jie į Vilnių atplūdo.

— Pasirašius su rusais sutartį, — pasakoja jie, — mums buvo pasakyta, kad mes esame nuo tarnybos laisvi ir galime namo keliauti. Kadangi mūsų gimtinė, Vilnius, buvo lietuvių rankose, mums buvo aišku, kad pavieniui į Vilnių atvykus būtumėm pakliuvę į kalėjimus. Juk visi mūsų turtai konfiskuoti. (?) Turėdami ta visa galvoj, nusprendėme paimti sau Vilnių, įkurti čia savo valdžią, kuri galės paskui tartis su Kauno Valdžia. Tam tikslui tuojaus sušauksime Vilniaus Seimą.—Taip jie meluoja ir, žinoma, neraudonuoja.

Pirm viso kodėl jie bijojo kalėjimo, atvykus į Lietuvą, jei jie sakosi esą Lietuvos piliečiai? Juokingas ir tuščias burbulas. Antra — jų tarpe vilniečių ir bendrai „Lietuvos piliečių“ yra tiek maža, kad nebėra kalbos apie Vilniaus vadavimą nuo Lietuvių.

Mes žinom, kad lenkų, Vilnių imant, veikė apie 40,000. Tai nuošimtais Vilniaus kraštui. Vilniaus, Gardino, Lydos ir kitų pulkų sudėty dauguma krovniečių, varšuviečių, nekalbant jau apie kitas grynai lenkiškas dalis.

Jau dabar yra kalbama, kad nesant pas juos jokių maisto ir kitų kariuomenei reikalingų produktų ir daiktų,—yra ruošiamas išleisti savus pinigus, kurių, žinoma, niekas neims.

Tuč tuoju buvo paskelbta mobilizacija.

Mieste visur yra išklijuotų plakatų su šauksmais stoti į lenkų kariuomenę. Bet tie šauksmai šauksmu ir pasibaigė.

Kai kurie lenkų kareiviai dabar vietoje erelio nešioja vyti.

Laike kariuomenės parodos katedros aikštėje kilo nesusipratimas. Vietinių endekų, ponaičių ir ponų lenkių mažas būrelis rėkė:

—Niech żyje Polska!—

Gi kariuomenė iškelė naują obalsį net ir vilniečiams keistą: —Niech żyje Srodkowa Litwa! — „Srodkowa Litwa“ dabar Vilniuje plačiai barškinama.

Valdžios tarpe paskutiniaisiais pranešimais yra taip pat nesusipratimų.

Dalis stovi griežtai su „Kauno valdžia“ kovos pozicijose, kiti šiek tiek nuolaidesni. Jie siūlo tartis su Lietuvos valdžia, daryt žingsnius susiartinti, žinoma, jiems tinkamais būdais.

Be to valdžia ir Vilniaus armijos vadovybė dedanti pastangų kuo greičiau susisiekti su latviais.

Kariuomenė nepasižymi tvirtumu.

Maisto klausimas, kaip dabar, taip ir ateity, labai aštrus ir sunkus atrodo.

Kartu su gen. Želigovskio kariuomene atvykęs vienas francūzų pulkininkas.

Pranešama, kad jis žymią rolę Vilniaus operacijose vaidinąs.

Kadangi lenkams atvykus ir pasiskelbus esant vietiniais gyventojais, daug kas (kaikurių valstybių atstovai ir kiti) pradėjo gatvėse daryti ankėtą — klausinėjo sutiktus kareivius, iš kur jie kilę.

Kareiviai atvirai pasisakydavo esą iš Lenkijos.

Tam išvengti ir priversti kareivius meluoti duotas kareiviams įsakymas į paklausimus apie gimimo vietą atsakyti: — Esu Vilnietis.

Apleidus lietuviams miestą, krautuvių dauguma ir šiaip įstaigos užsidarė.

Produktų kainos ūmai pakilo. Ypač pabrango duona.

Bedarbė, kurią mūsų valdžiai dėl trumpo laiko nesisekė prašalinti, dabar dar labiau padidėjo.

Sustojo ir tos dirbtuvės, kurios paskutiniu metu buvo pradėjusios veikti.

Kaip kareivių dauguma yra suklaidinti, ir kaip jie supranta savo žygių tikslą, matyt, kad ir iš šio atsitikimo. Keletas mūsų karininkų, vykstant jiems iš Vilniaus, pakliuvo į lenkų kareivių tarpą. Ėmė jiems aiškinti, nurodė, kad Lietuva su Lenkija yra susitarusios dėl demarkacinės linijos, kad Lietuva nenori su Lenkija kariauti. Nurodžius kareiviams, kad jų oficialiai juos veda tik savų dvarų vaduoti, o mus, lietuvius, pavergti, kareiviai, visas burys, sutiko pertraukti kovas. Ir tik prašė juos namo kuo greičiau grąžinti.

Taip atrodo dvarponių Želigovskio ir jo sėbrų „Centralinė Lietuva“.

EI, LIETUVII

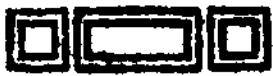
Baltas aras jau skrajoja,
kibt į mus ir vėl svajoja, —
meski arklą bernužėlį...
glausk į petį šautuvėlį...
stoki į kareivių būrį!

Senas Kaunas puotą ruošia,
oi, neveltui save puošia, —
kviečia brolių kuodaugiau,
paviešėti skaitlingiau...
stoki į kareivių būrį!

Šaukia Vilnius okupuotas:
„kelkit priešui kraujo puotas“! —
kas tik gali ir kuo gali
remkit, broliai, brangią šalį...
Stokim į kareivių būrį!

1—X—20.
Mileikiškis Simonijų vals.

Bronius Rimša.

Nepamiršim.

(Žuvusiam partizanų kovose 1919 m. a. a. Kaziui Skverckui paminėti).

Tu buvai vienas iš rimčiausių draugų, pasišventęs kilniam darbui, turėjai aukštų, gražių norų.

Atmenu, nekartą mudu vienu du tyliais vakarais Lavėnos pakrantėms vaikštinėdavova, o mudviejų mintys toli toli skrisdavo... Bežiurėdamas naktį į gražiai mirgančius dangaus žiburėlius, besigrožėdamas mėnėsiena: dažnai minėdavai tėvynę, laisvę, meilę... Kalbėdavai, kaip gražu yra pavargti už kitų laimę, kitų laimei gyventi...

Prabėgo kiek laiko ir apsiniaukė Tėvynės dangus metė pirmąjį žaibą, ir sugaudė armos, šaukdamos tėvynės sūnus į pagalbą. Ir Tu pirmas, pametęs tiesioginį mokytojavimo darbą, stojai į karžygių eiles, užkirsti kelią besiveržiančiam priešui į Lietuvos žemę, apginti mūsų motinas, seseles....

— Pasakyk kur, ir kiek stovi Lietuvos kariuomenės? — klausinėjo Tavę bolševikai, kuriems turėjai nelaimės patekti į nagus.

— Bėk iš „baltosios gvardijos“ ir eik su mumis, — liksi sveikas; kitaip — sušaudysime...

Bet Tu kaip visuomet tvirtai, ramiai jlems atsakei:

— Nenoriu būti Lietuvos išdaviku, ir su jumis prieš savo brolius ir Tėvynę atsisakau eiti, verčiau mirsiu, o nepasidarysiu savo brolių žudytoju.

Ir Tu, bolševikų belaisvis, buvai atvestas ir prieš minios akis pastatytas sušaudyti. Tu norėjai į minią paskutinį kartą prakalbėti, bet Tau neleido ir prieš mirtį tesuskubai tik vos keliais žodžiais paraginti susirinkusius nenusiminti ir drąsiai, viltingai žvelgti į ateitį...

Giliai atjautė minia Tavo ištartus žodžius; ilgai ji Tavę atmins, ilgai tavo darbus minės.....

Baikštys.

**Brangiai mokame už Tėvynės laisvę
bet už tai ir išmoksime ją branginti.**

J. Stragutis.

Žuvęs karžygis.

(Žuvusiam 1919. V. 10. sav. Kaziui Skališčiui atminti).

Raudona saulė iš pilko rūko tekėjo, skleisdama žemėj savo aukso spindulius į miegančią dar gamtą. Aplinkui buvo tylu, kaip kapuose, tik raibieji vėversėliai, kildami oran, ryto giesmės giedojo, keldami darbą pamigusius žmones.

Lauke, už kalnelio, stovėjo lietuvių raitelių būrys; sėdėdami savo bėruose žirguose raiteliai kaž-ko žvalgėsi aplinkui ir tyliai tarp savęs kalbėjosi.

Staiga, kaip perkūnas, sutratėjo baisūs šautuvų šūviai. Raiteliai krūptelėjo, suspaudė pentiniais žirgus ir pasileido priekyn. Kulkos viena po kitos zvimbė, kaip bitės pro ausis. Raiteliai nieko nežiūrė: tik bėga, lekia šuoliu ton pusėn, iš kur šūviai eina.

Staiga vienas raitelis pasvirio, sudejavo, ir išvirto iš bėgančio žirgo. Priešo kulka pervėrė jo jauną krūtinę...

Kulkos švilpia be perstojo, bet raitelis jų nebegirdi, jam jau nebebaisios jos.... Jis padėjo savo jauną galvą už Tėvynę, bekovodamas su amžinaisiais Lietuvos priešais lenkais, Dabar jam nebešviečia, nebešildo meili saulutė, nebegieda vėversėliai.... Jo vėlė susijungė su prabočių vėlėmis, kurie taip pat narsiai gynė ir nebijojo mirti už brangiąją Lietuvą.

Karas — burtai; jame pralaimėji ir laimėji.

Žemė kareiviams.

Vyriausiosios Komisijos kariškiams žemę aprūpinti posėdyje 1920 m. rugsėjo 16 ir 17 dieną nuspręsta: palmti, einant įstatymo „kariškiams žemę aprūpinti 1920 m. rugpiūčio 3 d. 4 ir 8 §§, į Valstybės nuosavybę iš šių privatinių savininkų sekancias žemes:

1). Telšių apskrityje: a) Luokės valsčiuje iš Liudo Gužauskio įpėdinių Vandos, Marijos ir Zigmo Gužauskių Feliksavo pal. 345 deš. ir Periškių palivarką 67,66 deš., o viso 412,66 deš. daugiau ar mažiau, kiek bus juose rasta matuojant.

b) Telšių valsčiuje Kristinos Potulickienės iš Paggermončio palivarko 129 deš.

c) Varnių valsčiuje iš Liubomiro Dymšos įpėdinių iš Zdoniškių dvaro 231,5 deš.

d) Kalvarijos valsčiuje iš Emilio Bretigamo iš Gebrėnų dvaro 105 deš.

(Žur. publ. 392).

Kiek iki šiol paimta kareiviams žemės?

K. Ž (38 n-rio tęsinys).

Eilės Nr. Nr.	Žemės savininko vardas ir pavardė.	Bendras žemės nuosavybės plotas apskrity	Paimtos žemės pavadinimas	Paimtos žemės plotas		Kiek iš viso paimta iš kiekvieno sav.
				deš.	sieks	
Utenos apskr.						
1.	Aleksandras Balcevičius	2000	Pilekainis Nr. 1 ir 2 Petruvka Kiburiai Mieliškiai Šilinė Joneliškis	120 60 120 30 170	— — — — —	500
2.	Petras Verlovkinas	1066,69 d.	Mazoliškiai Mediniai	152,35 60	— —	212,35
3.	Eduardo Meištačičiaus įpėdiniai	1365 deš.	Dobrovolė	276	—	276
4.	Antanas Kozieła - Paklerskis	1063 "	Deksniai Jotaučiai Konstantiškiai (v) Užušiliai (y)	80 120 30 38,5	— — — —	268,5
5.	Teofilus Kuliešius.	—	Stanislavovas Dovainiai (gir.)	200 50	— —	250
6.	Klementina Mackevičienė	—	Teodoriškis Civiliškis Sintautai Žiemieji Sintautai Aukšt. Kavališkiai	65 19 39 37 64	— — — — —	224
7.	Kazys Gecevičius	718	Prūdai Zaprūdai Jurkiškis	27 40 35	— — —	107
Iš viso		6212		1832,85	—	1832,85
Trakų apskr.						
1.	Plioteris	2734 deš.	Svercenykai	160	—	160
2.	Benedikto - Jono Tiškevičiaus	2837 "	Polipiai Jodiškis Šukiškis Edvardavas	150 200 106 120	— — — —	576
3.	Marijono Broel - Pliaterio	2830 "	Silviškiai Adamavos Kurniškiai Kamiliai	284 57 126 80	1850 1520 1740 982	549 d. 1292 s.
4.	Vilhelmas Broel - Pliateris	1399	Žibertoniai Baroliai Meleigoniai	200 100 112	— — —	412
5.	Malvina Liansbergienė	756	Astračiškiai	110	—	110
Iš viso		10566	(B. d.)	1807	1292	1807 d. 1292 k. s.

2). Kretingos apskrityje: a) Kartenos valsčiuje iš Sofijos Vilepolskienės Gaudučių palivarką 533 deš., daugiau ar mažiau, kiek bus rasta matuojant.

b) Skuodo valsčius iš Aleksio Korolkovo iš Sarkių dvaro 90 deš.

3). Mažeikių apskrityje: Židikų valsčiuje iš Onos Tiškevičaitės šiuos palivarkus: Petraičių (Pempinė) apie 100 deš., Osteikių — apie 45,5 deš. ir Senmiesčio apie 19,75 deš. o viso apie 164,25 deš., daugiau ar mažiau, kiek juose bus rasta matuojant.

4). Šakių apskrityje: Bublelių valsčiuje iš Marjono ir Onos Pilipkauskų iš Tarpučių palivarko 195 margus su triobėsiais.

5). Vlodo Komaro įgalotinio advokato Vlodo Stašinskio prašymą palikti savininko nuosavybėje esančius Jankunų palivarko plytnyčią su priklausančiu prie jos 4 deš. žemės plotu ir Butnikų palivarko maluną su priklausančiu prie jos 6 deš. žemės plotu patenkinti su sąlyga, kad paliekamas savininkui žemės plotas 10 deš. būtų priskeltas iš kitų palivarkų prie Butniūnų palivarko.

6). Peržiūrėjęs, sąrišyje su Stasio Kognovickio pareiškimu apie vedamą aukštos kultūros ukį, paimtuose iš jo Stasinės ir Stabilių palivarkuose, Ministerijos agranomo Kaziliūno pranešimą apie surinktas vietoje žinias, Vyriausioji Komisija pakartojo savo nusistatymą, jog galutinai Komisijos nusprendimas iš š.m. kovo 26 d. negali būti pakeistas.

A. J. Blynas

Komisijos Vedėjas—Sekretoris.

Žinios.

Lietuvoje.

Kaunas. Spalių 17 d. buvo iškilmingas Karo mokyklos išleidimas. Iškilmėse dalyvavo Valstybės Prezidentas, Ministeris Pirmininkas, Krašto Apsaugos Ministeris, daug aukštų karininkų ir skaitlinga publika.

Šaulių veikimas. Šauliai labai plačiai organizuojasi visoje Lietuvoje. Jų būriai jau veikia fronte.

Geležinis vilkas. Susibūrė raitelių savanorių pulkas vardu „Geležinis Vilkas“.

Jau yra daug įsirašiusių ir atvykusių į štabą savanorių. Daug atjoja balnotais žirgais.

Savanorių pulkas. Iš visur plaukia jaunimas į savanorių pulką, kurį sėkmingai organizuoja Seimo narys kapit. Škirpa.

Greit tas pulkas ir daug kitų savanorių dalių vyks į frontą padėti nenuilstamai kovojantiems mūsų pulkams.

Tautų Sąjungos Kontrolės Komisija Vilniuje. Tautų Sąjungos Kontrolės Komisija spalių 9 d. važinėjo iš Kauno į Vilnių. Su ja važiuojančių mūsų ryšio karininkų lenkai į Vilnių neįsileido.

„Vilniaus Valdžia“. „Vilniaus Valdžia“ gautomis žiniomis nepripažįstanti nei Lietuvos Rusų taikos sutarties, pasirašytos Maskvoje, nei Suvalkų sutarties.

Belaisvių pasikeitimas. Lenkai Suvalkuose sužalojo pasikeist su Lietuva visais belaisviais.

Mūsų tremtiniai. Latviai sutinka praleist tremtinius pro savo žemę ta sąlyga, jei jiems bus atlyginta už pervežimą ir maitinimą.

Iš „Vilniaus Valdžios“ darbuotės. Lucijan Želigovski, išleido įsakymą 1 Nr., kuriame jis skelbiasi pakėles ginklą prieš „Kauno Valdžią“, kad išvaduočiau Vilnių iš lietuvių, kurie gavo Vilnių iš bolševikų rankų, padarę su jais gėdingą sutartį. Įsakymas baigias žodžiais: „Matka Boska Ostrobramska nasze czyste pobudki niech blogosławi“. Taip pat figuruoja atsisaukimas „Do liudności Litwy srodkowej“ pasirašytas visos „Valdžios“.

Ten tarp kitko kalbama, kad Pilsudskis pažadėjęs jiems apsisprendimo teisės, o lietuviai esą savo sutartim su bolševikais tą teisę jiems atėmę. Kadangi Lenkų respublika esanti susirišusi visokiais reikalais su santarve ir negalinti jiems tiesioginiai teikt pagalbos, tai jie esą nusprendę pasitikėt savo pajėgomis ir sau sugrąžinti apsisprendimo teisę. Jie sušauksią tuojau Vilnių krašto Seimą visų piliečių lygiomis teisėmis, kuris nulemsią krašto laimę ir nustatysią santykius su Kauno Lietuva ir Varšuva.

Esą svarbu, kad nenuėitų niekais jų pralietas kraujas už Lenkų respubliką. Esą jie nesutiksą, kad Lietuvos tautinė valdžia paimtų valdyti į savo rankas lenkišką Vilnių. Įdomu, kad Vilniaus maištininkų valdžioje randas ir bolševikas — Bobicki.

Užsienyje.

Tautų sąjunga įsako lenkams evakuoti Vilnių. Tautų Sąjungos Taryba įteikė Paderevskiui notą dėl įvykių Vilniuje. Ten nurodoma, kad lenkai įžeidė Tautų Sąjungą pasiimtų priemonių atžvilgiu.

Jei Vilnius nebus tuojau lenkų evakuotas, turinti skubotai susirinkti Tautų Sąjunga rimtai pedėčiai iširti.

Latviai eina į Lietuvą. Latviai užėmė 6 valsčius: Šventėnų, Ilukštos, Lašų, Paupynų, Kalkūnų ir Kūrščių ir sustojo 1 varstą nuo Ežerėnų.

Tautų Sąjungos kontrolės komisija ir lenkai. Tautų Sąjungos Kontrolės Komisija Suvalkuose pareikalavo, kad lietuviai ir lenkai pasitrauktų nuo gruodžio 8 d. linijos į abi puses po 6 kilometrus, kad tarp abiejų kariuomenių susidarytų neutralinė zona. Tuo būdu lenkai iš Punsko gautų pasitraukt. Lietuvos delegacija Suvalkuose kreipėsi į Tautų Sąjungos Kontrolės Komisiją, kad ji patarpininkautų nustatant demarkacinę liniją visu lietuvių lenkų frontu. Lenkų delegacija griežtai nuo to Kontrolės Komisijos tarpininkavimo atsisakė, kadangi esą ta Komisija neturinti nei įgaliojimu, nei teisės kištis į lietuvių lenkų santykius į Rytus nuo Nemuno.

Lenkų pasiūlymas tęsti derybas. Suvalkų derybose lenkai oficialiai pasiūlė vesti derybas dėl visų klausimų išsprendimo tarp Lietuvos ir Lenkų Rygoje.

Padėtis Rusijoje. Latvių profesorius Ballod, buvęs latvių-rusų taikos derybose Maskvoje nariu, kalbėdamas apie bolševikų valdomą Rusiją, tarp kitko pasakė, kad jei Rusija nesusitvarkys kitaip, tai apie 30 milijonų gyventojų išmirsia badu, kadangi Rusijos maisto išteklių yra visiškai menki. Jei bolševikai nesugebės pašalinti badą, tai galima laukti Rusijos gyventojų sukilimo prieš komunistų vyriausybę. Rusai gali sumobilizuoti daugybes kareivių, bet jiems labai trūksta karo medžiagos.

Graikija remia Vrangelį. Iš Maskvos pranešama, būk Graikija visą karo medžiagą, gautą anks-

čiau iš santarvės Salonikuose, nusiuntė generolo Vrangelio armijai kariaujančiai pietų Rusijoje prieš bolševikus.

Lietuvos vyriausybė gavo pakvietimą dalyvauti generalinėje Tautų Sąjungos Konferencijoje, kuri greitai laiku įvyks ir kurioje bus svarstoma susisiekimo ir tranzito (prekių pervežimo) laisvė. Prie pakvietimo pridėta Priruošiamosios Komisijos rezoliucijos ir nusprendimai. Pakvietimas pažymėtinas dėl to, kad ligi šiol dar Tautų Sąjunga nėra priėmusi Lietuvai į Tautų Sąjungą.

Maskva. Bevielio telegrafo pranešimu iš Maskvos, šiomis dienomis įvyko naujosios laidos visų ginklų raudonarmiečių paroda. Baigusiųjų tarpe yra šarvuotųjų ir tankų žinovai.

— Spalių revoliucijos sukaktuvėms pažymėti rusų tarybų centro komiteto įsakyta tą dieną paaukauti 1) agitacijai prieš Vrangelį, 2) agitacijai dėl gausingėnų gaminių šiltų apdarų raudonajai armijai. Tačiau nuspręsta nedaryti demonstracijų gatvėse ir nei vieno masto raudonos medžiagos neaikvoti papuošimams bei plakatams.

Oficialinė dalis.

Armijos Teismas teisiamajam posėdžiui Kaune skiria nagrinėti:

1920 m. spalio m. 25 d.: piliečių Jono Julijono ir Juozo Turskių, kaltinamų 51 ir 4 ir 5 p.p. 589 B. St. str., byla (313) ir kareivio Prano Senkevičiaus, kaltinamo 2 p. 108 Baudž. Stat. str., byla (167).

1920 m. spalio m. 26 d.: kareivio Juozo Širvaičio ir Kazio Giedraičio, kaltinamų 51 B. St. ir 134 K. B. St. str., byla (330) ir kareivių Kazio Giedraičio ir Zeliko Sliesoriaus, kaltinamų 51 B. St. ir 160 K. B. St. str., byla (215).

1920 m. spalio m. 28 d.: kareivio Romualdo Šalčiaus, kaltinamo 1 d. 160 K. B. St. str. ir piliečio Mykolo Laškovo, kaltinamo 2 d. 51 ir 1 d. 160 K. B. str., ir Vlodo Silvestro, ir Karolinos Ilginų ir Juozo Lapkausko, kaltinamų 616 B. St. str., byla (196).

Armijos Teismas eidamas XXIV Karo Įstatų kn. 951 str., ieško pasislėpusių nuo tardymo ir teismo:

Kaltinamo 134 Karo B. St. ir 441 B. St. str. str. 8 pėstin. pulko kareivio Juozo Žukausko, 24 metų amžiaus kilusio iš Raseinių apskrities Jurbarko valsčiaus Lukšių kaimo; žymės — žemo ūgio, balsvi plaukai, šviesios akys (Z).

Kaltinamo 232 ir 234 Karo Baudž. St. str. str. automobilių kuopos Karininko Tado Žičkaus; žymės — aukšto ūgio, šviesiai geltoni plaukai, mėlynos akys, pagadintos rankų delnos (R).

Kaltinamo 3 d. 232 ir 234 Karo B. St. str. str. Intendantūros atskiros nerikiuotės kuopos ūkvedžio kareivio Jono (Gasparo sunaus) Misiūno; kilusio iš Panevėžio apskrities Linkuvos valsčiaus; žymės — vidutinio ūgio, rudos akys, apskritas veidas, šviesiai šatenas, apykrevos kojos, vidutinė nosis (R).

Kaltinamo 232 ir 234 Karo B. St. str. str. Gardino Karo Komendantų Karininko Demidovo, kilusio rusuose; žymės — vidutinio ūgio, stambūs, rudai garbinuoti plaukai, pilno veido, skustas, anglų tipo ūsai (R).

Kaltinamo 2 d. 636 ir 475 B. St. str. str. I žvaigždės punkto viršininko Juozo Pranckevičiaus, 27-28 metų amžiaus, kilusio iš Ežerėnų apskrities Antalieptės miestelio ar valsčiaus; žymės — vidutinio ūgio, gelsvi trumpi plaukai (Z).

Kaltinamo 3 d. 232 ir 234 Karo Baudž. St. str. str. Kauno Suėmimo Komiteto laisvai samdomo raštininko Jono Noreikos, apie 43 metų amžiaus, kilusio iš Ukmergės apskrities Gelvonių valsčiaus Germaniškių kaimo; žymės — mažas ūgis, blondinas, mėlynos akys, geltoni ūsai, plikas (R).

Kaltinamo b. p. 105 ir 134 Karo B. St. str. ir 3 d. 581 ir 1 d. 574 B. St. str. str. Inžinerijos batalijono kareivio Juozo Brazausko apie 22 metų amžiaus, kilusio iš Kaišėdorių apskrities; žymės — vidutinio ūgio, platūs pečiai, nelygios didumo akys, mėlynos akys, tamsūs plaukai, didelė galva, plati nosis, be barzdos ir ūsų (Z).

Kaltinamo 133 Karo B. St. str. buvusio 2 pėstininkų viršilos Petro Valasinavičiaus, 25 metų amžiaus, kilusio iš Trakų apskrities Merkinės valsčiaus Musteikių kaimo; žymės: — vidutinio ūgio, šviesus blondinas, skustas, liesas (R).

Kaltinamo 128, 130 ir 3 d. 232 Karo B. St. str. 4 batarėjos karininko Vladimiro Tomkevičiaus, Šiaulių apskrities Kuršėnų valsčiaus Kubelių dvaro savininko; žymės: — aiškus brunetas—juodbrūvis, smulkus šypsojantis veidas, laibas, aukščiausio vidutinio ūgio, pridaboti savo išvaizdą mėgsta (R).

Kaltinamo 1 d. 581, 441 ir 2 p. 442 B. St. ir 134 ir 1 d. 162 Karo B. St. str. str. 8 pėstininkų pulko kareivio Juozo Akilonio, 20 metų amžiaus, kilusio iš Kauno apskrities Garlevos valsčiaus Jonučių kaimo; žymės: — nedidelis ūgis, šviesūs plaukai, rudos akys, geltonai taškuotas veidas, smarki eisena (Z).

Visi kas žino minimų Žukausko, Žičkaus, Misiūno, Demidovo, Pranckevičiaus, Noreikos, Brazausko, Valasinavičiaus, Tomkevičiaus ir Akilonio gyvenamasias vietas privalo pranešti vietinei milicijai ir artimiausiajam karo valdžiai, kad juos suimtų ir pristatytų Armijos Teismui.

1920 m. rugsėjo m. 28 d.

1920 m. spalio m. 16 d.: piliečių Jono Trumpio ir Vinco Petrausko, kaltinamų 453 B. St. ir 6 p. 14 § Y. V. A. I. str. byla (190) ir piliečio Stasio Adomaičio, kaltinamo 51 ir 4 ir 5 p.p. 589 B. St. str. str., byla (230).

1920 m. spalio m. 19 d.: pilietės Veronikos Anglickienės, kaltinamos 12 p. 455 Baudž. Stat. str., byla (256) ir kareivio Andriaus Deltuvos, kaltinamo 51 Baudž. Stat. ir 3 ir 4 d.d. 232 K. B. St. str., byla (220).

1920 m. spalio m. 20 d.: piliečių Simo Jablonskio, Antano Valaičio, kaltinamų 3 p. 279, 5 ir 6 p.p. 589 ir 6 ir 12 p.p. 455 St. str. str., ir Jurgio Čekaičio, kaltinamų 2 p. 1 d. 168 ir 2 d. 279 B. St. str. str., byla (311).

1920 m. spalio m. 22 d.: piliečio Stasio Prielaidos, kaltinamo 109 ir 5 p. 589 B. St. str. str., byla (307) ir piliečių Abramo Kartuno ir Giršo Gruzinsko, kaltinamų 49 ir 4 ir 5 p.p. 589 B. St. str. str., byla (255).

1920 m. spalio m. 29 d.: naujoko Albino Skirgailos, kaltinamo 136 Karo Baudž. St. str. („L.K.“) ls. Nr. 231), byla (387) ir kareivio Antano Šepšinsko, kaltinamo 51 Baudž. Stat. ir 1 d. 160 Karo Baudž. St. str. str. byla (169).

Vyr. Leitenantas Budrevičius
Armijos Teismo Sekretorius.

Kaunas 1920 m. Rugsėjo 30 d.

Australijos lietuvių laiškas.

1920 m. liepos m. 5 d.
Brisbane Q. Australija.

Tolimame Australijos krašte teko man dagirsti apie Tėvynę mūsų Lietuvą, kuri kelias iš numirusių. Labai žingeidu dagirsti Jūsų meilų tautišką judėjimą, dėl ko mes tikimės tolimame krašte, kad Jūs, broliai, užimsite didvyrių vietą lietuvių tautai.

Bet nelaimė, — mes dar negalim iš čion greitai iškelti ir Jums, broliai, pagelbėti kariauti. Bet kaip gausime laisvės, visi keliausime į Tėvynę Lietuvą.

Dagirdau apie Jūsų laikraštį „Kariškių Žodį“, kuris išleista Kaune. Bet, nelaimė, negaliu Jums atsiųsti pinigų prenumeratai, nes nežinau Jūsų pinigų. Todėl nupirkau Amerikos dolerį, kurį ir siunčiu laiške, — gal sunaudosite. Malonėkite atsiųsti man Jūsų laikraščio nors keliolika numerių.

Gero velijantis E. Pilyps.

Padėka.

Telšiuose mokytojai kursistai buvo surengę viešą vakarėlį. Apmokėjus vakarėlio išlaidas, gryno pelno liko 1343 auksinai 40 skatikų, kurie paaukuoti Telšių komendantūros kuopos karių švietimo reikalams. Savo ir pavestos man komendantūros karių vardu, kursistams, vakarėlio rengėjams, tariau širdingą ačiū.

Kapitonas R u s t e i k a
Telšių miesto ir apskrities
Karo Komendantas.

Pranešimai.

I.

Kariui Viktorui Mačiuliui, nežinia kokios dalies, yra atsiųsta iš Amerikos 5 doleriai. Pinigai galima atsiimti „Trimito“ redakcijoje (Liet. Šaulių Sąjunga, Kaunas, Laisvės Alėja, 26). V. Mačiuliui mėnesio laike neatsiėmus, pinigai bus pasiųsti jo motinai.

II.

Prašome atvykti į „Kario“ redakciją karo felčerio Juozo Prokopavičiaus atsiimti atsiųstų jam pinigų.

Nauji raštai.

Drausmės statutas. Kr. Ap. Min. Liter. Skyriaus leidinys. Kaunas 1920 m.

Nauji terminai.

Karys vartotinas vietoj kariškis. Apie šiuos žodžius plačiau bus pakalbėta vėliau.

Redakcijos atsakymai.

Juodylai, Vargšui Graičiui, V. Kareiviui, S. T., I. J. Nepakanka turėti noro rašyti eilėraščių, reikia ir supratimo apie juos turėti. Reikėjo Jums savo eilėraščius palyginti su mūsų ar svetimų poetų eilėraščių poezija ir be Redakcijos būtumėte supratus, ar jie turi vertės, ar ne.

K-čio Kareiviui. Korespondenciją sunaudosime. Atsiųskite ir kitus savo rašinėlius, kurie bus tinkami, su-

naudosime. Už korespondencijas nieko nemokame. Už straipsnius atlyginama, žiūrint jų turinio bei vertės.

L. A. N. Žinutė savo turiniu mūsų laikraščiu netinka.

V. Kareiviui. „Sudiev“ rašinėlis be jokio turinio. Nepasinaudosime.

Kaz. Algirdiečiui. Raš. „Ties Daugpiliu“ nieko įdomaus nepasakyta. Netilps. Lauksim daugiau Jūsų rašinių.

A. Braziuliui. Raš. „Šeši metai“ yra nuobodi visiems gerai žinomų Didžiojo karo baisenybių litanija; laikraštis neapsimoka dėti. „Sulaužytą priesaiką“ skaitysim.

P. Vientaučiui. Jūs savo rašinyje vieton kalbėti apie dorą, tik įrodinėjate, kad Tilmanso salė neblogesnė už kitas. Netilps.

VI. Juškevičiui. Jei Tamsta pamėgė mūsų laikraštį, tai pasistengkit jo mintis ir savo draugų tarpe išplatinti — toki tik gali būt mums padėka.

Ažuolui. Tamstos klausimo nebekeliam aikštėn, nes jis galutinai jau išrištas: uniforma kariuomenei jau patvirtinta, ir jos brėžiniai greit jau pasieks kariuomenės dalių.

Jau spausdinamas kariuomenei
skiriamas

KARIŲ KALENDORIUS

1921 metams

Pramonininkai, komersantai ne-
pasivėlinkit su skelbimais!

Kreiptis į Gen. Št. Literatūros sk.

Kariauninkų žiniai!

Geriausius ir pigiausius
saldainius galima gauti tikrai

Pirmosios lietuvių saldainių

fabrikos

„BIRUTĖ“

Kauno sandėlyje (Laisvės Alėja Nr. 31,
tel. Nr. 322) ir

Vilniaus sandėlyje (Jurgio g. Nr. 6)

Pulkų krautuvėms nuleidžiami

nuošimčiai.